

Засейфували

Іван Керницький

Фред і Джан, сердечні приятелі, що від непам'ятних часів робили разом в одній шапі, розпочали свій "вікенд", розуміється, зараз в п'ятницю пополудні, як тільки взяли "пейду". В такі, звичайно дні, завжди так бувало, що вони брали підземку і їхали просто на долину міста; та тоді, в п'ятницю, якби змовились оба — йти додому пішки.

— Гарна погода, перейдемося трохи по свіжому повітрю, — дораджував Джан.

— Та й зашпаруємо по шустці, — додавив Фред, нібито жартом.

Але Джан потрактував справу серйозно:

— А щоб ти знав: що в кишені, то засейфоване! Правда, в старому краю казали: "Фрайтер — не саржа, шустка — не гроші", та це тільки так говориться. А шустка сюди, шустка туди та й доляр лопнув.

Джан витягнув в кишені "дайма", що був призначений на їзду підземкою, хухнув на нього та переложив у другу кишеню.

— О! То вже є чистий зиск.

— Я ще не можу їхати собвеем через тих п'яниць, — тлумачився Фред. — Біля кого не сядеш, до кого не нахилишся — від кожного їде брагою, аж тебе на воніти збирає! Ти мені скажи, на милий Біг, як це можливе, щоб чоловік так зараня міг бути п'яний? Ледве з роботи вийшов, а вже зачемеричився.

— Е, люди на все знайдуть спосіб, — похитав Джан головою.

Отак гуторячи, наші приятелі не пройшли, може, і три бльоки, як на вуглі четвертого застрягли неначе вкопані. Заскочені несподіванкою стояли та вдивлялися в яскравий шильд "Бар енд Гріл", що горів усіми барвами веселки, і не могли вийти з дива.

— Слухай, Джан, — промовив Фред розгублено, — ти собі пригадуєш, щоб на цьому корнері була коли-небудь коршма?

— Ніколи, як світ світом! Я ж переходив, чи переїздив туди не раз, чи два, а тисячі разів, але чогось подібного на коршму ніколи не завважив. Тут пральня була це так, але коршма?..

— Я ж кажу: тут льондра була споконвіку! — гарячкувався Фред. — Я знаю той квартал, як власну кишеню. Он там, під 145-им номером живе мій кум!

Спантеличені приятелі зажурилися не на жарт, бо тут стануло руба питання довіря до їх власних змислів. Проте всі зовнішні признаки промовляли радше за тим, що установа на розі вулиці це таки не пральня, бо й випари, що бухали через двері, зовсім не тхнули содою, чи милом, а трохи іншими хемікаліями. Та й двійко джентелменів, що саме заживали солодкого, післяобідного сну, простягнувшись побіч на хіднику й дружньо обнявши один одного за ший, — теж не робили враження, що вони вийшли з пральні.

Врешті Джан відважився на рішучий крок:

— Знаєш, Фред, хоч і як я не люблю ходити по таких пляцах, то тут, просто з цікавості, вступлю подивитися, що воно за мара.

— Каман! Переконаємось, як воно є на ділі!

І дивне диво! Не встигли наші приятелі переступити поріг корчми, як їхні змисли зараз почали нормальну працю. Туман, що окутав їхні голови — розпорошився, зламана щезла, а всі сумнівні квестії роз'яснилися в одному менті. Джан відразу пригадав собі, що як далеко в давнину сягає його пам'ять, на цьому місці завжди стояв бар, а Фред аж тепер освідомив собі цю незаперечну істину, що це в тому, саме, бізнесі його кум є партнером.

Задоволені, що їхні змисли в належному порядку, наші приятелі злегка замаркували охоту йти додому, але їх зараз обскочили друзі та попросили до бари подивитися на телевізію; а за барою стояв Фредів кум, як побачив Фреда, крикнув "Галов, Фред!", а Фред крикнув: "Галов, Джов!" — поставив троє пив, потім три горілки, ну, а далі події покотилися втоптанною стежкою —

Може за три, або й чотири години часу наші приятелі вийшли з бару в такому прекрасному гуморі, що зараз на 3-ій Евню перепинив їх "кап" та попросив втаємничити і його в загадку їх галасливої радості. Наші приятелі, вимахуючи руками один наперед одного, довго та завзято толкували представникові публічного спокою, як то вони, несподівано, затратили були почуття пам'яті, і як потім, в чудотворний, просто, спосіб його відзискали.

Та ледве скінчили переговори з полісменом, як, раптом, Джан протер собі очі і шарпнув Фреда за рукав.

— Слухай, Фред, — шепнув тривожним голосом, — ти собі пригадуєш, щоб на тамтому корнері була коли-небудь коршма?

— Та ніколи в світі! — божився Фред. — Я присягнути можу, що нині рано там була гросерня!

— Тьфу! — плюнув Джан із пересердя, — знову до нас щось приступає! Хіба що, треба йти, переконатися?..

І так вони вже "переконувалися", як довго мандрували з долішньої на горішню частину міста. Куди на жарт не повернулися — завжди мусіли натрапити на шинок і то знаходили його в такому місці, в якому ніколи не сподівалися його надібати. Вони вже, потім, старалися оминати здалека кожную корчму, тікали щосили в ослаблених ногах від примарних, неонових "сайнів", що як блудні вогні манили їх та вабили до себе, та все дарма, якась нечиста сила щораз пхала їх силоміць в самі двері "бару".

А цікава річ, що ця нечиста сила втратила свою чортівську міць рівно з 3-ою годиною ночі, коли в цілому місті замикають шинки. Тоді вже нічого більше їм не "привиджувалося" та не тягнуло їх до себе. В тім наші приятелі були під кінець їхньої мандрівки такі зморені, що навіть не могли собі пригадати, чи вони одержали "пейду" за тиждень праці, чи ні. Все промовляло б за тим, що не одержали, бо й калитки світили пусткою і кишені пополотніли.

Аж коли розходилися додому і казали собі "надобраніч", тоді Джан пощупав одну

кишеню, пощупав другу, а з третьої витягнув тріумфально відложеного "дайма". Фред порився у своїх кишенях і також надібав "дайма". Прижмури́в око—

— Засейфували, що? — спитав Джана.

— Велл, — зідхнув Джан і махнув рукою.